

Bussførararnir:

Vit flyta ikki grót og kolasekkir

Leiðslan fyri Bussleiðini hugsar meira um at halda figgjarætlanina enn at tryggja bussførararnum rímulig kor og veita ferðafólkunum eina góða tænastu

— Teir sum hava ábyrgdina av Bussleiðini og myndugleikarnir noyðast at viðganga, at tað er ikki tað sama at koyra grót og kolasekkir, sum at reka fólkaflutning, og tí mugu viðurskiftini hjá bussførarunum gerast betri, so vit fáa møguleika at reka arbeiði okkara til fulnar.

Hetta siga nakrir av bussførarunum á Bussleiðini í Havn við Sosialin. Sosialurin hevur biðið um viðmerkingar frá teimum til ta skiving, sum hevur verið um viðurskiftini hjá Bussleiðini, og um ónøgðina hjá teimum, sum brúka bussarnar.

— Vit skilja rættuliga væl, at fólk eru ónøgd, tí umstøðurnar eru ikki av teimum bestu. Vit eru bert ónøgdir við, at vit, sum koyra bussarnar, skulu fáa skyldina fyri óskilið, tí okkara uppgáva er bert at koyra bussarnar, meðan onnur skulu taka sær av at rokja ruturnar, so bilførarar og ferðafólk kunnu nýta bussrutuna og kenna seg tryggan við henda flutning.

Bussførararnir, Sosialurin tósaði við, vildu fegnir hava loyvi at siga frá viðurskiftunum á bussrutuni, soleiðis sum teir kenna tað á kroppinum, og at teir ikki altíð hava stundir ella møguleikar at fáa rættlag á viðurskiftini, tó at teir gera tað, teir megna.

Tolsemi skal til

— Lat meg bert taka eitt dømi, sigur ein teirra:

— Ein dagin fór eg í Hoydalsrutuna, og á leiðini var eg varugur við, at blunkljósini als ikki virkaðu, hvørki høgri ella vinstri megin.

— Eg koyrdi á bilstøðina, og royndi at fáa fatur á verkstaðnum hjá Bussleiðini við Smyrlaveg, sum ikki hevur telefon, men hetta eydnaðist ikki.

— Síðan fór eg á verkstaðið við bussinum, og hetta merkti, at bussurin ikki kom á bussstøðiastaðið til asettu tíð. Eing-

in var á verkstaðnum, og tá formaðurin fekk greiði á hesum, var hann ikki bliður og vildi vera við, at eg saboteraði rutuna.

— Hvat skal ein bilførari síðan gera?

— Eitt er vist, at eg havi bert meg sjálvan at lita á í slikum føri, tí umframt vandan at missa koyrikortið, tí bussurin er í ólagi, so er ein ampi at flyta fólk í slikum bussi, sum ikki lukar tey krøv, sum eg og onnur vita, at hann eigur.

Viðlatið tveir tímar dagliga

Niels Persson, leiðari av Bussleiðini, hevur boðað frá, at vit skulu koma til hansara, um nakað er áfátt við bussinum, men tá hann bert hevur viðtalu tíð frá kl. 10–12 um dagarnar, so skulu vit vera hepnir, um bussarnir bert gerast í ólagi í hesum tíðarskeiði!

Hvussu er at vera bussførari?

— Tað er ikki nakað spæl, tí umframt vandan at missa arbeiðið er eisini ein vansi, at vit klára ikki at halda rutuna, um ólag kemur í.

— Vanligt er, um alt gongur eftir ætlan, sigur ein teirra, at bussarnir motast á t.d. Fútalæg, men tá ein ongan buss sær og samstundis leggur til merkir, at hópin av fólki stendur og biðar við steðgistaðið, so kemur órógv á ein, og ein hugsar, um ikki tað er neyðugt, at lata kaffisteðgin fara, — bert fyri at fáa rutuna at halda. Hetta er nakað, sum ofta kemur fyri, og tað gevur einum stress at vita, at ruturnar verða ikki hildnar.

Tá stóðan er soleiðis ein dag, so gerast onnur smábrek risastór. — Tað kann vera ein myntkassi, sum ikki er so stinnur, — hann gevur seg. Ella skeltini sum ikki virka. Fólk, sum ikki siggja hvagar bussurin fer á rutuni, skulu fyrst upp í bussin at spyrja okkum um hetta, og kanska er biðroðin so

stór aftan fyri tann sum spyr, at tað tekur hópin av tíð og orku hjá okkum bert at svara. Hann kann sjálvsagt ikki vita, hvørji knipu vit annars eru í, og tí eru misskiljingar av hesum slag nakað sum hendir dagliga. Tað er ótolandi í longdini.

Bilførararnir eru skitnir, koyra rallykoyring og bussarnir eru sum kostar. Hvat siga tit til hetta?

— Vit eru allir samdir um, at pressan hevur stóran part av skyldini, at Bussleiðin er so illa viðfarin. Fólk hava lisið um óskilið, og tey vita, at bert ein kann hava skyldina av hesum, og tað er tann bilførari, sum situr við roðrið just tá einstaklingurin koyrir í bussinum.

Nú vita vit bilførarar, at um nakað hevur verið at sett á Bussleiðina, so hava stjórar og starvsfólk hjá byráðnum verið spurð, men hesi fólk vita als ikki: hvussu stóðan hjá bilførarunum er, og eingin hevur spurt okkum!

Skemt og tolsemi

Bilførararnir hava ikki bert trupulleikar í rutuni, hóast tað skemtiliga mangan setir krøv til tolsemi teirra.

Sum dømi siga teir okkum frá, tá fólk kemur í bussin við hópin av beriposum, seta allar frá sær og byrja at leita eftir pengum, — sum fyri vist er í onkrum posa!

— Tað er ikki sjálvdan, at bert ein 100. kr. seðil er at finna, og vit noyðast at veksla og siggja bliðir út. Síðan skulu posarnir savnast saman, og viðkomandi fer at leita eftir sitiplássi, men nú er tíðin so nógv útlíðin, at bilførarin fer at ótolandi. Hann roynir varisliga at seta bussin í gongd, og er fólkið ikki sessast, hevur tað meira enn hent seg, at posar og fólk er farið við rúkandi ferð eftir dúrkunum!

— Tað er ikki so sjálvdan, at vit hoyra tikið til í slikari løtu: — Hetta er dráp. Og tað er tað fyri so vitt eisini fyri tann, sum

er fyri slikum, men fólkið veit ikki, at hetta er nakað, sum hendir óteljandi ferðir dagliga, og at vit ikki halda, at tað er skemtiligt heldur. — Vit skulu ju halda tíðina.

Hvussu er standurin hjá bussinum?

— Vit eru samdir um, at teir kundur verið í frægari standi enn teir eru í vissum føri.

Tá fleiri bilførarar koyra sama buss dagliga, hvussu siga tit hvørjum øðrum frá, um brek er á bussinum?

— Vit siga verkstaðnum frá yvir telefonina í bussinum, um samband er, men annars siga vit til bilføraranum frá, sum yvirtekur. Um neyðugt kann fólkið á verkstaðnum koma til okkara á rutuni, og fáa umvælt ella gjørt ábøtur, meðan bussurin er í rutu. Trupulleikin er, um vit ikki fáa fatur á verkstaðnum, og tá hendir tað ikki so sjáldan, at tey ikki noyðast at fara úr rutu.

Figgjarætlan heldur

Eru tit í fakkfelagi?

— Vit eru limir í arbeiðsmannafelagnum og hava roynt at sagt frá, hvørjir trupulleikar standast í arbeiðnum, men vit hava ikki fingið serliga hjalp haðani.

Frá leiðsluni hava vit fingið varhugan av, at teir heldur royna at halda ásettu pengaupphæddina á figgjarætlanini, istaðin at gera ábøtur.

Nú vilja teir vera við, at hetta eru byrjunnartrupulleikar, men her eru vit samdir, at byrjunnartrupulleikar eru ikki at finna, eftir at Bussleiðin hevur verið í try á.

Bussførararnir hava roynt at fingið nokur ting í rættlag, eitt nú at fáa okkurt frávik, sum visir, at bilførarin er forari á bussnum, men hetta hevur drigið út. Trupulleikin er serliga, tá ferðafólk koma henda vegin, at tey ikki vilja yvirlata viðføri til ein

tilvildarligan mann, sum stendur og tekur imoti. Tey vilja siggja okkurt frávik, sum visir, at hesin veruliga er tað.

Hóast leiðslan hevur fingið halsastøddina av øllum bilførarunum fleiri ferðir — á fyrsta sinni fyri tveimum árum síðan — so er framvegis einki hent.

»Bygdaleiðin«

— Jú, einaferð fingur teir á Bygdaleiðini eina T-shirts, sigur ein av bussførarunum, har »Bygdaleiðin« stóð um alla bringuna.

— Nú er tað soleiðis, sigur ein av bussførarunum at enda, at vit fegin vilja hava eitt frávik, men vit vilja eisini hava møguleika at fara eitt ørindi, eins og øll onnur fólk, sum hava eitt arbeiði, uttan at fólk so stórliga geva einum gætur.

Tekst og mynd:
Dagný Joensen

Framhald av síðu 15

Eg sigldi út frá Hólssteinsborg, har núverandi landsstýrismaður Moses Olsen eisini búði, táverandi grønlandskur fólka-tingslimur.

Ti komu vit at kennast. Hann spurdi nógv um fiskivinnu, um leiðir bæði til tosk og rækjur, og visti hann ógvuliga stóran áhuga fyri hesum. Hann var ógvuliga glaður fyri, at feroyarar kundur vera við til at útvikla teimum

ein nýmótans fiskiflota.

Tað var bert eitt, sum honum ikki dámdi. Tað var tann rovfisking sum varð framd av EF-skipum í Grønlandi. Teir ikki bert fiskaðu tann stóra fiskin men tóku tann smáa og gjørdu hann til fiskamjøl.

Viðurskiftini millum grønlandingar og feroyingar hava altíð verið góð, bert spell at kreftir í donskum sjóverjuni í Grønlandi skulu koma og seta

kilar imillum, endar Mortan Johannesen.

jan.

